

wašto tulles koera temma nimme järrel hū-
diš, ja koddanik láks iggakord sinniseks nago
jõhwikas. Ühhel páwal párris ta wihhaga,
et lihhunik omma koerale teist nimme pan-
neks. „Summal hoidko“, kostis Wend rah-
hulikult, „pid dage ommale ka üks koer ja
hüüdke tedda minno párrast Wennaks.“

Mees tunneb omma nimme.

Üks haige mees, kelle naene dues teistega
lobbises, kulis tedda mitto kord táie suga neid
sõnna: „juhm“, „rummal“, nimmetawad.
„Edest“, ütles ta isseenneses, „minno Kadri
armastab mind ennam kui ma mõtlesin: jubba
ta rágib jálle minnust.“

Kuida náinud meie film,
Menda láhháb ka se ilm
Uel aastal eddasi;
Monnes asjas — taggasi;
Agga kes se wašto woib:
Surri jookseb, jánnes káib.